

TOMIZZEV DUH V bližini boga

MILAN RAKOVAC

Brezbožnik išče boga? Elhamdu-lillah – z božjo pomočjo vendar. Rad bi doživel trenutek, ko bodo v Švici ustvarili božji delec, ki ga je ustvaril ...

Kot človek (z) meje (by Tomizza) naj bi o mejah vedel vse: skozi in čez meje hodimo od časov, ko nas je Praslovan plavati učil, njega pa verjetno sam bog. Potem pa, ignorante del mestiere, prvič v dolgem življenju pridem prav v BLIŽINO BOGA (by Glorjana Veber, beri spodaj), v Brda, Goriška Brda, v Sanje, v Sanje v Medani. Najprej vidim, da sta bila Aldo Moro&Miloš Minić e dita bella v daljnih sedemdesetih propio gente in gamba: vozin z Nove Gorice zguorun na Sabotin Slovenija pak koridor po Italiji da bi doša u Brda Slovenija, i niedan te ne pita La Propussnizza?! Ma ča češ lipljih vierši frontierističnih! Altroke slo-cro arbitraža!

Rok Zavrtnik s festivalom Sanje sredi vinogradov in oljčnikov v Brdih omogoča radikalni pesniški revolucionarni krik. Ljudje, ki pri belem dnevu sanjajo Sanje-v-Medani so preprosto umetniki, hkrati pa odlični agitatorji in aktivisti v neusmiljenem boju za preživetje človeške vrste. Z natančnim nevrokirurškim skalpelom Sanje-v-Medani postavljajo diagnozo in anamnezo: »Živimo v izredno dramatičnem obdobju, ko se zdi, da odpovedujejo še zadnje civilizacijske varovalke, barbarizem postaja mainstream, vojaška industrija in pornografija nadaljujeta s svetovno prevlado, posledice pa so katastrofalne za celoten planet. Spričo vsega tega se je festival že lani imenoval za politično nekorektnega ... v času raztapljanja identitet tako na nacionalnih kot individualnih ravneh« ...

Konferansa astralne Tjaše Koprivec – čista poezija, Marko Tomaš z ironičnim nasmehom trosi ubijalske rafale resničnosti, Jani Kovačič & Ana Pupedan je z Besnimi pesmimi revolucija sama, Tamara Obrovac poje nebeški istro-astro-jazz, Anja Golob razbija atome, Klemen&Klemen poziva k akciji,

Andrej Rozman Roza razsuva z brehtovskim kabaretnim pozivom k odpoklicu vladajočih ... Glorjana Veber, poetesa-courage z matematično natančnostjo svojo opojno poezijo izreka na izust ... Vprašam jo, odkod Hawking, sam bog in božji delec, ki je bil pred vsem in okoli katerega se sedaj v Luzernu sprašujejo, kdo je ta prabožanski delec ustvaril? Naslov Glorjanine pesmi sem postavil kot naslov, ker sem v Medani doumel, da je bog ob stvarjenju sveta, samo zase ustvaril Brda in Istro, se potem malce utrudil in iz svoje božanske vreče razmetal vse ostalo, da bi se čim prej odrešil muk. »Vprašali ste me od kod Stephen Hawking v pesmi. Iz moje ljubezni do matematike, fizike in vesolja«, mi piše Glorjana:

V bližini boga

V mrliško vežico pripeljejo boga/točno ob štirih/se tudi duhovnik obesi/in je vsepovsod zemlja/

nikogar da ju spove/in njuni telesi prekrijejo hrošči/nikogar da ju pokoplje/kako v mrliško/ vežico na Žalah pripeljati boga/Stephen Hawking/točno takrat ko zapišeš/Bog ne obstaja

Stephen ob štirih sem izračunala/da je na eni strani knjige tri tisoč črk/v knjigi s tisoč stranmi tri milijone črk/da smo do danes izdali sto petdeset milijonov knjig/kar je približno petsto bilijonov črk/in da ima vesolje sto petdeset bilijonov več zvezd/kot imamo vseh črk v knjigah

Stephen kako lahko kdorkoli v kalkulator ujame boga/in zaupljivo po-

zabi na Chopinovo balado v f-molu/in brez groze pretvarja odstotke življenja v odstotke smrti/gospod Hawking ko sem bila majhna/sem na pokopališče nosila rjav kovček z rokavčki in brisačo/asociacijo besed z idealno težo/Ne vem ne vem gospod kako je umreti do konca/a ko na moj plašč prileti hrošč se mi zdi/da bog ni tako trapast da bi se dokazal.

Veliki kipar Dušan Džamonja mi je ob otvoritvi svojega parka skulptur, galerije na prostem v Vrsarju, nekoč takole rekel: tvoja Istra, Milan, je Misir. In potem preteklih par dni - slovenski Misir, Eldorado, Shangri La: Brda! Naj bom malo bolj jasen: neustavljiva lepota, ki preplavi človeka je zame pomembna zaradi krajine, ki jo je obdelala človeška roka. Malokje je človek v takem praskladu z naravo kot v blagem pejzažu Goriških brd.

Seveda so to pesniška pretiravanja, porečete ... Naj vam bo, saj smo vsi v bližini boga, ali ne? Naj bi bili ...

Ampak; strinjali se boste, da je za sinove 20. stoletja Brazilija le najbližja bogu. Od kod to? Celo življenje vendar sanjamo o Copacabani, sambu, Glavi sladkorja (Pão de Açúcar) karnevalu in da bi igrali nogomet kot Pele, mar ne? No, in potem na terasi hotelčka v Kozani, od koder se razpira razgled na raj, klepetam z lastnikom. Mladi Braziliec ki je prepotoval svet, pride v Brda in se odloči, ta bo tu živel in delal. V bližini boga, zares!

